

Camellia

夜凌郝

เย่หลิงซี่

เขียน

ผู้ใด 谋妃当道

กล่าวว่า

คุณหนูใหญ่

อย่างข้า

เป็นดาว

กาลกิณี!

11

บทที่ 401 ส่งเดชและจริงใจ

คำพูดของชูสีอึงดูดความสนใจของทั้งสองคน จู่จื่อเขียน จิ้งฉวยโอกาสดีทั้งคู่จนสลบจากด้านหลัง และพูดเบาๆ ว่า “มีคนกำลังมา กลับไปก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

พวกเขาพาทั้งสองที่สลบกลับไปผ่านทางประตูด้านข้างของสำนักกระเรียนเหิน แล้วโยนให้ฉวีหวันเอ๋อร์สอบสวนกว่าครึ่งชั่วยามต่อมา ฉวีหวันเอ๋อร์ถึงปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าทุกคนอีกครั้ง

“สิ่งที่ยืนยันได้ก็คือพวกมันเป็นคนของแคว้นชิงหมิงจริงๆ แต่เรื่องอื่นนั้นไม่ยอมพูดอะไรทั้งสิ้น ดูออกว่าได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ ต่อไปจะทำเช่นไรดี? จะพาเด็กๆ จากไปหรือไม่” นางหันไปถามพวกชูสีอึง

“ในเมื่อพวกมันหาที่นี้พบแล้ว เช่นนั้นเหลียวอู่เหินผู้นั้นคงจะมาในไม่ช้า” มู่ร้านเงินลุกขึ้นแล้วพูดว่า “ส่งข่าวนี้อีกกลับไปก่อน รอว่าฝ่าบาทจะตรัสเช่นไรก็แล้วกัน”

“เจ้าจะกลับไปหรือ” หลี่มู่เงินถามด้วยความสงสัย “แต่
นั่นก็ดี ในเวลาเช่นนี้ คงมีอาจไว้วางใจผู้อื่น”

หมู่บ้านเงินกลับเมืองหลวง ส่วนคนที่เหลือก็เตรียมการ
รับมือเพื่อเลี้ยวอุ้งเห็นผู้้นจะโผล่มาอย่างไม่คาดคิด

หมู่บ้านเงินรีบรุดเดินทางกลับเมืองหลวง แต่ในขณะเดียวกัน ฝ่ายฉันทิงเยว่ยังมีอาจติดต่อเหลียวอู่เหินได้ และบรรดาคนที่ถูกส่งมาสอดแนมรอบๆ สำนักกระเรียนเหิน ก็ถูกหลอ้งเงินและพวกกำจัดไปอย่างลับๆ

เมื่อหลินอิ๋หนานฟังคำรายงานมู่หฺร่านเงินจบแล้วก็
นั่งเรียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวว่า “หากยังไม่เห็นว่า
เหลียวอู่เหินปรากฏตัวอยู่ที่นั่น จงอย่าทำอะไรผิดพลาด
เด็ดขาด แต่หากเห็นว่าเขาไปที่นั่นจริง ๆ จงพาเด็ก ๆ กลับ
เมืองหลวงโดยเส้นทางลับที่หอโณมสะคราญ ข้าจะส่งหลิงอิ๋
และอินเจี้ยนหลีไปคอยรับพวกเจ้า”

“พะยะค่ะ”

ไม่หวั่นเงินจึงรีบออกเดินทางอีกครั้ง โดยมีกล้าเสียเวลา
แม้แต่น้อย

ณ แคว้นชิงหมิง ลู่จื่อเหยาและคนอื่นๆ เตรียมออกเดินทางไป
ยังแคว้นเซี่ยไหลเรียบร้อยแล้ว

ลู่จื่อเหยาถูกจัดให้นั่งรถม้าคันเดียวกับเซวียนหยวน-
จวินฝาน เขามองดูใบหน้าที่ของลู่จื่อเหยาที่เอนตัวพิงผนังรถม้า
อย่างไม่สบอารมณ์ จึงถามกระเช้าว่า “ไม่ชอบอยู่กับข้าหรือ”

ลู่จื่อเหยามองเขาด้วยหางตาโดยไม่เปล่งวาจา
เซวียนหยวนจวินฝานเข้าไปใกล้อย่างไม่กลัวตาย พลังพูด
เบาๆ ว่า “ฝ่าบาททรงให้เราใช้เวลาร่วมกันให้ดีเพื่อสร้าง
ความรู้สึกดีๆ พอกลับมาแล้วก็เข้าพิธีอภิเษกสมรสกัน”

“จะไม่จบไม่สิ้นใช่หรือไม่” ลู่จื่อเหยาเชิดคาง ท่าที่
เหมือนพร้อมจะสู้กับเซวียนหยวนจวินฝาน

“เจ้าก็แน่แต่กับข้าเท่านั้นละ” เซวียนหยวนจวินฝาน
หัวเราะเบาๆ พร้อมจิ้มหน้าผากของลู่จื่อเหยา “วางใจเถอะ
ข้าส่งให้คนไปดูแลเจ้าเด็กบ๊าสองคนนั้นเป็นอย่างดีแล้ว พวกเขา
จะไม่ลำบากหรอก”

เซวียนหยวนจวินฝานรู้ว่าลู่จื่อเหยาหงุดหงิดเรื่องอะไร
ในที่สุดนางก็เกลี้ยกล่อมเซวียนหยวนเข้าเทียบให้พาเด็กสอง

คนนั้นออกมาได้สำเร็จ แต่เซวียนหยวนเข้าเทียบกลับไม่ยอมให้นางอยู่กับพวกเขา เซวียนหยวนเข้าเทียบรู้ว่าลู่อื้อเหยา มิกล้าอาละวาดใส่เขาต่อหน้าธารกำนัล กุมจุดอ่อนนางเป็น อย่างดี ดังนั้นจึงต้องปล่อยให้เส้นทางและหลิ่วอยู่กับพวก ขำรับใช้

“เจ้าเป็นคนของจวนข้า เพื่อเอาใจว่าที่พระชายาอย่างเจ้า ขำยอมดูแลพวกเด็ก ๆ เป็นอย่างดีอยู่แล้ว จะไม่ทำอะไรพวกเขา แน่หนอ”

“ข้าว่าท่านคงอยากมีชายาจนเสียดสีแล้วกระมัง” ลู่อื้อ-เหยากระโดดขึ้นรถม้าไปแล้วมุดเข้าไปในตั่วรถ มัวเสี่ยวอิ่งที่อยู่ ทางนั้นกวาดตามองมาทางนี้ด้วยสายตาล้ายมิดล้ายไม่มีก่อนที่ จะขึ้นรถ และสบตาเซวียนหยวนจวนผ่านกลางอากาศพอดี

เซวียนหยวนจวนผ่านส่งยิ้มให้นาง มัวเสี่ยวอิ่งมีสีหน้า แข็งทื่อ ก่อนจะขึ้นรถม้าโดยปราศจากการโต้ตอบใดๆ ทั้งสิ้น

“ข้าว่าเจ้ากับสองเฮาของพวกเราคงมิได้มีความลับอะไร กันหรอกนะ?” ขบวนเริ่มเคลื่อนตัว เซวียนหยวนจวนหนึ่งอยู่ ฝั่งตรงข้ามลู่อื้อเหยาภายในรถม้า เอ่ยถามเสียงต่ำ

“พวกเราสองคนจะมีความลับอะไรได้ หรือต่อให้มี ท่านถามข้าก็เสียเที่ยวเปล่า ไม่มีทางบอกท่านอยู่ดี”

“เจ้าทำให้เสียยิ่งเสียคนแล้ว” เซวียนหยวนจวินฝาน สายตีสระ กล่าวทอดถอนใจว่า “ฝ่าบาททรงต้องนึกเสียพระทัยที่ปล่อยให้นางมาอยู่ใกล้ชิดกับเจ้ามากเกินไปแน่”

คนจำนวนหลายร้อยคนเดินทางออกจากเมืองหลวงและมุ่งหน้าไปยังแคว้นเซี่ยไห่ ลู่จื่อเหยาถูกเซวียนหยวนจวินฝาน ฝ่าวางเข้มงวด มัวเสียยิ่งคิดหาโอกาสพุดคุยกับนางก็มีอาจทำได้

เซวียนหยวนเฮ่าเทียนนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่ในรถม้า ส่วนตัวสำหรับเขาโดยเฉพาะ มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา ที่ยากจะสังเกตเห็น

ขบวนเคลื่อนไปอย่างช้า ๆ ในที่สุดก็ออกจากพื้นที่แคว้นชิงหมิง และมาถึงเขตแดนของแคว้นเซี่ยไห่

ระหว่างที่หยุดพักระยะสั้น ลู่จื่อเหยาเห็นหลินมู่ไปจากระยะไกล นางมองเขาด้วยท่าที่อ้าอึ้ง สุดท้ายก็กลับเข้าไปใน

รถม้าอย่างเงียบๆ และนั่งเหม่อตามลำพังอยู่ตรงนั้น ไม่ว่า
เซวียนหยวนจวินผ่านตามเช่นไรก็ไม่เอื้อนเอ่ยวาจา

ยามพลบค่ำ ถึงเวลาสมควรหยุดพักกินอาหารและ
พักผ่อน ม้าสี่ขาซึ่งนั่งอยู่ในรถม้ามาทั้งวันบิดขี้เกียจแล้วหา
โอกาสเข้ามาใกล้ลู่อื่อเหยา ผลักเซวียนหยวนจวินผ่านไป
ไกลๆ แล้วกระซิบเบาๆ ว่า “ไทเฮาตรัสว่าคนของพระนางรู้แล้ว
ว่าเด็กๆ อยู่ที่ใด”

ลู่อื่อเหยาหนึ่งอิง ถามด้วยสีหน้าที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ
เล็กน้อย “ตรัสเมื่อใด?”

“สองวันก่อนจะออกเดินทาง ข้ากลัวพระนางจะส่งคนมา
สอดแนมจึงยังไม่ได้บอกเจ้าทันที คงไม่เป็นไรใช่ไหม?”

ลู่อื่อเหยากำหมัด ตอบอย่างใจลอยว่า “หวังว่าจะเป็น
เช่นนั้น...”

คนของไทเฮารู้เรื่องมิใช่เรื่องใหญ่สำหรับลู่อื่อเหยา แต่
สิ่งที่นางกลัวคือเหลียวอู่เหินจะรู้ด้วย และหากเป็นเช่นนั้น
สถานการณ์ก็จะยุ่งเหยิงจริงๆ แล้ว

พวกเขาเดินทางไปพักไปตลอดทาง ลูจื่อเหยาซ่อนกระวนกระวายแต่ก็มีอาจแสดงออกมาได้ เวลาส่วนใหญ่ล้วนอยู่กับเซวียนหยวนจวินฝาน เขาสังเกตเห็นว่าลูจื่อเหยามีท่าที่เปลี่ยนไปทุกวัน จึงกระซำขึ้นมว่า “เพราะเจ้ากำลังจะได้พบคนรักเก่าแล้วจึงตื่นเต้นหรือ”

“ข้าไม่มีอารมณ์คุยเล่นกับท่าน” ลูจื่อเหยาเอียงศีรษะฟิงรทมำมองเซวียนหยวนจวินฝานจากตรงนั้น แล้วถามว่า “จินหนิงเฒ่าที่ท่านกับข้าไปส่งพร้อมกันเมื่อสี่ปีก่อน เป็นของปลอมใช่หรือไม่”

“จู่ๆ ไยถามเรื่องนี้” เซวียนหยวนจวินฝานแหวดากะจำงวูปก่อนจะปฏิเสธ “มันเป็นของจริง”

“ท่านแน่ใจหรือ” ลูจื่อเหยาถามพลางแค้นเสียงห้าวระะ

“ข้าแน่ใจ แน่ใจมาก” คิดไม่ถึงว่าเซวียนหยวนจวินฝานจะตอบนางเช่นนี้ “เจ้ารู้ดีว่าข้าไม่มีเหตุผลที่จะโกหกเจ้า”

“แต่ท่านก็ไม่มีเหตุผลที่จะช่วยข้าเช่นกันใช่หรือไม่” ลูจื่อเหยาหลบตาลงก่อนจะพูดด้วยเสียงแผ่วหวิว “ข้ารู้ว่าการเดินทางครั้งนี้จักต้องเกิดเหตุไม่คาดฝันที่ทำให้ข้ารับมือไม่ทัน

อย่างแน่นนอน เห็นพวกท่านเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้นว่าข้าต้องตามพวกท่านกลับมา อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องรู้สึกไม่ยินยอม ข้าอยากกลับไปจริงๆ ไม่อยากเห็นหน้าพวกท่านอีกต่อไปแล้ว”

“ฟังเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าจะเสียใจนะ” เซวียนหยวนจินฝานขมวดคิ้วและกล่าวว่า “ข้าตั้งใจเตรียมการอย่างพร้อมสรรพเพื่อกลับไปแล้วจะได้สู่ขอเจ้าจริงๆ”

ลู่อื่อเหยาซ่อนดวงตามองเขา ก่อนจะถามอย่างกังขา “ท่านแต่งงานกับข้ามีประโยชน์อันใด?”

“ตอนหลินอี่หนานแต่งงานกับเจ้า เจ้าเคยถามเขาเช่นนี้ด้วยหรือ”

“น่าจะถามไปแล้ว” ลู่อื่อเหยาใคร่ครวญอย่างจริงจังก่อนที่จะตอบ

“เช่นนั้นเขาตอบเจ้าอย่างไร?” เซวียนหยวนจินฝานถามต่ออย่างสนใจ

“จำไม่ได้แล้ว” ลู่อื่อเหยาตอบทันทีทันใด แต่ก็ทำให้มองออกว่านางกำลังโกหก

เซวียนหยวนจวินฝานยิ้มอย่างจนปัญญา แล้วกล่าวว่า “เจ้าเป็นสายเลือดบริสุทธ์แห่งเผ่าฮาลี่ ตระกูลเซวียนหยวน ไม่ยอมให้เจ้าจากไปย่อมมีเหตุผลที่พอให้อภัยได้ ข้ารับปาก แต่งงานกับเจ้ามิได้มีเหตุผลอื่นใด เจ้าเคยพูดเองว่าข้าถึงวัย ที่ต้องมีภรรยาแล้ว อีกอย่างดูเหมือนเจ้าเป็นฝ่ายกราบทูล ฝานบาทเองว่าอยากแต่งงานกับข้ามิใช่หรือ”

“ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าข้าตอบพระองค์ส่งเดชอย่างนั้นเอง!”

“จื่อเหยา เจ้าส่งเดชกับความจริงใจของผู้อื่นเยี่ยงนี้ เคยนึกถึงผลลัพธ์หรือไม่”

“ข้า...” ลู่จื่อเหยาสะอึกกับคำพูดของเซวียนหยวน- จวินฝานจนมิอาจพูดอะไรได้อีก เดิมทีเหตุการณ์ไม่ควรเป็น เช่นนี้ แม้ว่ายามปกตินางไม่ค่อยรู้ทันเรื่องพวกนี้สักเท่าไร แต่เมื่อฟังจากถ้อยคำของเซวียนหยวนจวินฝานก็ต้องเข้าใจ แล้วว่าเขาหมายความว่าเช่นไร

“หรือว่าในสายตาเจ้า นอกจากหลินอี่หนาน ความจริงใจ ที่ผู้อื่นมิให้ล้วนเป็นเรื่องส่งเดชทั้งสิ้น?”

“พวกเรา เปลี่ยนเรื่องคุยกันเถอะ” ลูจื่อเหยาหนึ่งไปนาน
ก่อนจะพูดประโยคนี้ออกมา

“ได้ เจ้าจะคุยเรื่องอะไร?” เซวียนหยวนจวินผ่าน
ผงกศีระหัตถ์ควั่น ทำท่าเหมือนจะอยู่กับนางจนถึงที่สุด

“ช่างมัน ข้าเหนื่อยแล้ว” ลูจื่อเหยาหลับตาลงเริ่มแก้ม
ทำเป็นหลับ ลอบทอดถอนใจว่าคนตระกูลเซวียนหยวนต้อง
เสียสติกันหมดแน่ ลูจื่อเหยาไม่เคยคิดว่าตนเป็นสิ่งล้ำค่าที่
ผู้ใดก็ต้องการช่วงชิง จู่ ๆ ได้ยินเซวียนหยวนจวินผ่านพูดจา
เช่นนี้ นางจึงรับมือไม่ไหวเป็นธรรมดา

เซวียนหยวนจวินผ่านเห็นนางงงใจหลักเลี้ยวจึง
ไม่บีบบังคับนาง เขายิ้มร่าพาลงมองดูนางที่พยายามหลับตา
อยากรู้กันว่านางจะอดทนได้นานเพียงใด

แม้ช่วงหลายปีที่ผ่านมาลูจื่อเหยาฝึกวรยุทธ์มาตลอด
ทว่าการถูกเซี่ยเจิ้นคุนบังคับให้เรียนฉินและวาดภาพก็
ไม่เสียเปล่าเช่นกัน ความอดทนของนางนั้นมีมากมาย
ถือว่ากำลังหลับตาพักผ่อนปล่อยใจคิดฟุ้งซ่านไปเรื่อยเปื่อย

ให้สั้นเรื่องสั้นราวไป แม้สายตาของเซวียนหยวนจวินฝานจะกวาดผ่านร่างของนาง นางก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

กาลเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ลู่จื่อเหยาารู้สึกว่าเซวียนหยวนเข้าเทียบจงใจถ่วงเวลาที่จะเดินทางไปถึงแคว้นเซียไหหล ขณะเดียวกันเหลียวอู่เหินซึ่งอยู่ในแคว้นเซียไหหล ในที่สุดก็ได้พบกับคนของฉินมิงเยว่ เมื่อทราบว่าได้ทั้งสองคนอาจจะอยู่ที่สำนักกระเรียนเหิน เหลียวอู่เหินจึงตัดสินใจออกจากเมืองหลวงและมุ่งหน้าไปที่นั่นทันที

เหลียวอู่เหินรู้ว่าลู่จื่อเหยามีความสัมพันธ์ที่ดีกับสำนักกระเรียนเหิน หลายปีก่อนสำนักนี้ก็เคยส่งคนไปแคว้นชิงหมิงเพื่อตามหาเบาะแสของลู่จื่อเหยา หากจะบอกว่าคนของสำนักกระเรียนเหินเป็นพวกไม่กลัวความตายก็ไม่เกินเลยไปแม้แต่หน่อย การที่จะแย่งชิงเด็กกลับมาจากคนพวกนั้นไม่ง่ายดายเลย ไม่ด้อยไปกว่าการแย่งชิงจากหลินอี่หนานเลยสักนิด

เหลียวอู่เหินไม่คาดคิดว่าหลินอี่หนานจะร่วมมือกับสำนักกระเรียนเหินเพื่อต่อกรกับตน และเขารู้เช่นกันว่าลู่จื่อเหยากำลังจะเดินทางเข้าเมืองหลวงพร้อมกับพวกเซวียน-

หยวนเข้าเทียบ ตามความเห็นของเหลียวอู่เหิน หลินอิ๋หนาน ทำเช่นนี้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเขา เพื่อให้ได้พบกับ ลู่จื่อเหยาและบอกความจริงกับนาง ให้นางนำสมุนไพรรักษาจริง กลับมาให้เขาเท่านั้น

หลังจากเดินทางสั้นโคลงเคลงมาหลายวัน ในที่สุด ลู่จื่อเหยาก็ได้กลับมายังสถานที่ที่นางคุ้นเคย นางนั่งฟังอยู่ ข้างหน้าต่างรถม้าพลางมองดูสิ่งต่าง ๆ ภายนอก หลายภาพ ผุดขึ้นในความทรงจำของนาง รวากับเฟิงจะเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ และราวกับว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

“อาจารย์ของเจ้าน่าจะอยู่ที่นี้ด้วยกระมัง?” คำพูดของ เซวียนหยวนจวินผานทำให้หัวใจของลู่จื่อเหยาดิ่งวูบ

“อืม” ลู่จื่อเหยาตอบเบา ๆ พร้อมสวดหายใจลึกเอือกหนึ่ง เตรียมใจที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

บริเวณข้างถนนมีชาวบ้านมากมายที่กำลังยืนมองดูอยู่ ขณะที่ทหารของทางการยืนเรียงรายเป็นกำแพงมนุษย์ พวกเขา ต่างรู้ว่าผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้าคือผู้ใด รู้ว่าแคว้นชิงหมิงเป็นฝ่าย พ่ายแพ้ รู้ว่าฮ่องเต้ของแคว้นชิงหมิงเดินทางมาด้วยตนเองเพื่อ

ยอมสวามิภักดิ์ พวกเขாத่างโห่ร้องยินดี กระโดดโลดเต้น และเปี่ยมไปด้วยความสุข ลูจื่อเหยาได้ยินเสียงหัวเราะและเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนข้างนอก ทันใดนั้นนางตระหนักได้ว่าบัดนี้นางถือเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นชิงหมิงแล้ว นางกลับมาความนี้ควรจะพบหลินอี่หนานในฐานะอะไร ยังมีพวก ลู่หยวนเจิงและลูจื่อจิงอีก ผู้ที่สมควรพบหน้า สุดท้ายก็ต้อง พบหน้าพบหน้าอยู่ดี...

บทที่ 402 พบหน้า

เมื่อมาถึงพระราชวัง เซวียนหยวนเข้าเฝ้าและพวกพ้องต่างทยอยลงจากรถม้า

เซวียนหยวนจวินผ่านเดินตามหลังลู่จื่อเหยา เท้าของเขาเพิ่งสัมผัสพื้นเย็นอย่างมั่นคง ยังมีทันได้สนทนากับลู่จื่อเหยา แม้แต่ประโยคเดียวก็เห็นเงาร่างของนางเคลื่อนที่ และหายวับไปภายในชั่วพริบตา

เขาอ้าปากค้าง มือที่ยื่นออกไปยังหยุดค้างกลางอากาศ มีอาการว้าวายเสียของลู่จื่อเหยาได้ทัน ลู่จื่อเหยาเคลื่อนไหวรวดเร็วยิ่งนัก กอปรกับหลินอีหนานปรากฏตัวอยู่ทางนั้น ทำให้ไม่มีใครสนใจนาง นอกจากเซวียนหยวนจวินผ่านแล้วก็ไม่มีใครรู้ว่านางหายตัวไป

หลินอีหนานเดินเข้ามาอย่างช้า ๆ โดยมีขุนนางหลายคนติดตามอยู่ทางด้านหลัง สายตาของเขาข้ามผ่านเซวียนหยวนเข้าเฝ้าไปทันทีโดยไม่เหลือบแลเขาแม้แต่น้อย และมองหา

เงาร่างของลู่อือเหยาแทน แต่เมื่อมองไปรอบ ๆ ก็ไม่พบว่านาง
อยู่ที่ใดเลย

หลินอู่หนานหยุดเดินและยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น
บรรยากาศเย็นยะเยือกลงเล็กน้อย มั่วเสี่ยวอิ่งมองหลินอู่หนาน
อย่างงุนงงสงสัย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มีเพียงเซวียนหยวนจวิน-
ฝานเท่านั้นที่ปวดเศียรเวียนเกล้าเป็นล้นพ้น

เมื่อหาอยู่สักพักไม่เจอ สายตาของหลินอู่หนานก็จ้อง
ตรงไปที่มั่วเสี่ยวอิ่ง ทั้งสองสบตากัน มั่วเสี่ยวอิ่งก้มลงมองชุด
ของตนเอง ไม่พบว่ามီးอะไรผิดปกติ

หลินอู่หนานเห็นการตอบสนองของนางสีหน้าก็อ่อนโยน
ลงเล็กน้อย ก่อนจะเดินตรงไปยังเซวียนหยวนเฮ่าเทียน ทั้งสอง
ยื่นเผชิญหน้ากัน หลินอู่หนานเอ่ยเบา ๆ ขึ้นมาว่า “พวกเจ้า
ทำให้เรารอนานเหลือเกิน”

เซวียนหยวนเฮ่าเทียนเพียงยิ้มบางไม่เปล่งวาจา
พวกตนทำให้เขารอนาน หรือว่าใครบางคนทำให้เขารอนานกัน
แน่

ลู่จื่อเหยาวิ่งออกไปไกลโซ หลังจากอยู่ไกลห่างฝูงชน แล้วก็กระโดดขึ้นบนหลังคาและนั่งลงเพื่อชมดูความสนุกสนาน ปากคาบใบไม้ที่นางเพ็งจะเด็ดติดมือมา นางมองหลินอีหนาน หยุดเดิน มองเขาเดินไปหาเซวียนหยวนเฮ่าเทียน แม้จะอยู่ไกลเกินไปจนมิอาจเห็นสีหน้าของทั้งสองฝ่ายได้อย่างชัดเจน ถึงกระนั้นลู่จื่อเหยาพอจะจินตนาการได้ว่าบรรยากาศ ณ เพลานี้ตึงเครียดเพียงใด

“อา...กลับมาถึงแล้วสินะ” ลู่จื่อเหยาหยางร่างนอนลงทันที โดยไม่กังวลว่าภายในห้องจะมีผู้ใดอยู่หรือไม่ เพราะเหตุการณ์ใหญ่เช่นนี้จะได้พบเห็นสักกี่ครั้งกันเชียว บรรดาข้ารับใช้ภายในวังหลวงต่างพากันวิ่งออกไปดูความครึกครื้นตั้งแต่แรกแล้ว ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่านางมานอนอยู่บนหลังคาอย่างแนนอน

เซวียนหยวนเฮ่าเทียนและมั่วเสี่ยวอิงเพิ่งรู้สึกตัวภายหลังว่าลู่จื่อเหยาหายตัวไป พวกเขาหันไปมองเซวียนหยวนจวินฝาน เซวียนหยวนจวินฝานซึ่งทนรับสายตาคาดคั่นจากพวกเขาไม่ไหว จึงทำได้เพียงยกไหล่อย่างอับจนปัญญา และทำปากบอกว่า “ไม่รู้ว่าย้ายไปที่ใดแล้ว”

ผู้ที่อยู่ในงานมีจำนวนมากเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็น
หลินอิ๋หนานหรือว่าเซวียนหยวนเข้าเทียบก็มีอาจสนทนา
เรื่องลู่จื่อเหยาโดยตรงได้

ฮ่องเต้ทั้งสองพร้อมเหล่าขุนนางเดินเข้าสู่ท้องพระโรง
เนี่ยให้ หลานร่วหลิง และชิงเหลิ่ง เป็นผู้พาบริวารและทหารที่
มาพร้อมกับเซวียนหยวนเข้าเทียบไปพัก

ลู่จื่อเหยาวิ่งออกมาโดยลืมหูลืมตาและหลี่ลั่วไว้ ส่วน
เซวียนหยวนจวินฝานเองก็ไม่มีเวลามาสนใจพวกเขา หลี่ลั่ว
ได้แต่นอนนิ่งอยู่ในอ้อมแขนของเส้นหางอย่างว่านอนสอนง่าย
เนื่องจากนางเห็นเหตุการณ์เช่นในวันนี้เป็นครั้งแรกจึงรู้สึก
กลัวเล็กน้อย นางเงยหน้ามองพี่ชายแล้วถามเบา ๆ “พี่จำ
ท่านแม่อยู่ที่ใด?”

เส้นหางขมวดคิ้วมุ่น สายต่ายังคงจับจ้องที่หลินอิ๋หนาน
จำได้ว่าเขาคือชายที่ทำให้ลู่จื่อเหยาร้องไห้บนภูเขาคินนั้
คิดไม่ถึงว่าหลินอิ๋หนานจะมีสถานะเช่นนี้ ทำให้เขานิ่งอึ้งไป
ชั่วขณะ

“อีกประเดี๋ยวท่านแม่ก็มาแล้วละ ไม่ต้องกลัวนะ”

เส้นทางพลบน้องสาวที่อยู่ใ่อ้อมกอดเบา ๆ เดินตาม
ขบวนออกไปอย่างทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะได้พบ
ลู่อื่อเหยาเช่นกัน

ลู่อื่อเหยามักล้าสนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในท้องพระโรง เพียงใช้
ปลายนิ้วเท้าก็คิดได้แล้วว่าข้างในนั้นกำลังดำเนินการสนทนา
ด้วยคำพูดจาที่สยบหรือทว่าไร้ความจริงใจเช่นไร

หลินอ้อหนานเป็นคนรู้กาลเทศะ หากไม่ไปล้าเส้นเขา
เขาจะไม่ทำให้ผู้ใดเสียหน้าเป็นอันขาด ดังนั้นแม้ว่าคราวนี้
เซวียนหยวนเข้าเทียบเดินทางมาที่นี้ในฐานะผู้พ่ายแพ้ ทว่า
หลินอ้อหนานก็ไม่ทำให้เขาอับอายมากสักเท่าไรนัก อย่างน้อย
ในวันแรกที่เขามาเยือน ย่อมไม่ทำเด็ดขาด

ลู่อื่อเหยารออยู่นานจนล้าและง่วงเล็กน้อย ขณะที่นาง
เพ่งจะหลับตาลงก็พลันนึกถึงลูกทั้งสองคนของตนขึ้นมาได้
นางตบหน้าผากแล้วลุกขึ้นนั่ง ขบริมฝีปากอย่างละล้าละลัง
เล็กน้อย ทอดสายตามองพระราชวังที่ดูคุ้นเคยทว่าดูแปลกตา
มากเช่นกันแล้วลงมาจากบนหลังคา ไม่รู้ว่าเส้นทางและหลิ่ว
ถูกพาตัวไปที่ใดแล้ว

ขณะที่ลู่จื่อเหยากำลังลี้ภัยจะไปหาพวกเขาดีหรือไม่
หลินอี้หนานและคนอื่น ๆ ก็เดินออกมาจากท้องพระโรง
ลู่จื่อเหยา มองเห็นพวกเซวียนหยวนเข้าเทียบแยกทางกับ
หลินอี้หนาน จึงรู้ว่าการแสดงละครจากเต็ดของวันนี้จบลง
ชั่วคราวแล้ว ลู่จื่อเหยาฟันไข่มุกที่คาบไว้ออกจากปาก เตรียมตัว
จากที่นี่ไปอย่างเงิบๆ แต่ไม่คิดว่าหลินอี้หนานจะเดินตรงมาที่
นาง

ลู่จื่อเหยา รู้ดีว่านางมีโอกาที่จะหลบหนีไปก่อนที่
หลินอี้หนานจะมองเห็น ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ นางก็
ไม่อยากหนี

หลินอี้หนานกำลังสนทนาอะไรบางอย่างกับเหล่าขุนนาง
ข้างกายเบาๆ ลู่จื่อเหยา มองดูคนเหล่านั้น และพบว่าหนึ่งในนั้น
คือลู่อ้วนเจิง บิดาของนาง

หลินอี้หนานเดินเข้ามาใกล้ตำแหน่งของลู่จื่อเหยา
มากขึ้น และราวกับสัมผัสอะไรบางอย่างได้ เขาแหงนศีรษะ
ขึ้นมองมาที่นางและหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง

ลู่อื่อเหยายังคงนั่งอยู่บนหลังคาด้วยท่าที่สบาย ๆ ดู
ผ่านคลายอารมณ์ยิ่งนัก แต่เมื่อนางรู้ตัวว่ามีคนพบเห็นนางแล้ว
ก็เริ่มรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย หากจะกระโดดลงไปก็ดูไม่เหมาะสมกับ
สถานการณ์ แต่หากจะนั่งอยู่ต่อไปก็หาใช่เรื่องที่ควรทำเช่นกัน
ถ้าตัดสินใจวิ่งหนีไปโดยไม่หันหลังกลับตอนนี้ เช่นนั้นจักต้อง
ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นมือสังหารอย่างแน่นอน ดังนั้นนางจึงนั่งมอง
หลินอี่หนานด้วยร่างอันแข็งแกร่ง รู้สึกสับสนเล็กน้อย

หลินอี่หนานสังเกตเห็นท่าทางอึดอัดของลู่อื่อเหยา
จึงหัวเราะเบา ๆ คราหนึ่ง และพยายามดึงความสนใจของคน
รอบข้างกลับมา

เมื่อสักครู่ฝ่าบาททรงพระสรวล...คงไม่ผิดกระมัง

คนทั้งหลายต่างมองหน้ากันและส่งสัญญาณถามกัน
ไปมาโดยมิได้เอ่ยอันใด สีหน้าของลู่อื่อเหยาจึงที่เป็นหนึ่งในนั้น
ไม่สู้ดีนัก ถึงกระนั้นกลับมิกล้ายั่นยันตัวตนของนาง ลู่อื่อเหยา
จากไปนานเหลือเกิน เขาเคยคิดอยู่หลายครั้งว่าการที่ลู่อื่อเหยา
จากไปจะส่งผลกระทบต่อเส้นทางการเป็นขุนนางของเขาหรือไม่
ถึงกระนั้นไม่คาดคิดว่าหลินอี่หนานยังคงให้เขาดำรงตำแหน่ง

อัศรมหาเสนาบดีนี้ดังเดิม กระทั่งว่ายังให้ความสำคัญเขา
มากกว่าสมัยที่หลินอวี่นหลงครองราชย์เสียอีก

“ทุกคนกลับไปก่อน ตอนเย็นอย่าลืมมาให้ตรงเวลา”
หลินอวี่หนานเอยกับคนเหล่านั้น จากนั้นจึงเดินไปหาลู่อื่อเหยา
เพียงลำพัง แม้แต่หลิวเหล่ยกก็ยังถูกทิ้งให้อยู่ที่เดิม

หลิวเหล่ยกถอนหายใจยาวด้วยความสะทอนใจคราหนึ่ง
“คิดไม่ถึงว่านางจะกลับมาจริงๆ ...”

เมื่อมาถึงกลางลานตำหนัก หลินอวี่หนานเหลือบมอง
บรรดาบริวารที่ต่างทยอยกันคุกเข่าเมื่อเห็นเขา จากนั้นจึงพูด
ด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัด “ออกไปให้หมด”

บรรยาภาศกายในลานตำหนักกลับคืนสู่ความเงียบสงบ
หลินอวี่หนานฟังก่ำแพง พลังทอดสายตามองลู่อื่อเหยาซึ่งยัง
ไม่ขยับกายด้วยความสนใจ “คิดจะอยู่บนนั้นหรือ”

ลู่อื่อเหยาเบะปาก ก่อนจะกระโดดลงมา นางคิดที่จะ
ออกไป แต่กลับถูกหลินอวี่หนานขวางไว้

“จะไปที่ใด?” หลินอวี่หนานถามเสียงเบา

“จะไปคารวะท่านพ่อของข้า” ลู่จื่อเหยาโกหกหน้าตาเฉย

“เจ้ายังจำได้ด้วยหรือว่าตนยังมีบิดาอยู่? หากอัครมหาเสนาบดีรู้เข้าจักต้องยินดีมากแน่ เพียงแต่ก่อนที่จะไปคารวะเขา ควรถวายพระพรข้าก่อนถึงจะถูกต้องมิใช่หรือ”

ลู่จื่อเหยาเลิกคิ้ว ย้อนถามกลับไปว่า “ท่านเอาจริงหรือ”

หลินอี่หนานผงกศีรษะเบาๆ ทันใดนั้นลู่จื่อเหยาก็ทำท่าจะคุกเข่าลงทันที

“เจ้าจะทำอะไรนะ?!” หลินอี่หนานมือไวตาไว ดึงนางขึ้นมา

“ก็ถวายพระพรนะสิ กับฮ้องเต็กก็ต้องทำเช่นนี้มิใช่หรือ”

ลู่จื่อเหยาแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตรต่อเขาอย่างเห็นได้ชัด ทั้งที่เมื่อสักครู้อยากพบหน้าเขาอยู่แล้ว ทว่าเพลานี้กลับปากแข็งยิ่งนัก

หลินอี่หนานมีอาจทำอะไรนางได้ บางครั้งเขาก็เอาชนะนางไม่ได้จริงๆ “รอข้านานแล้วหรือไม่” เขาถามพลางก็มองมือของลู่จื่อเหยาที่ตนจับไว้

“รอนานแล้วอะไรกัน ท่านรู้อยู่แล้วนี่ว่าข้ากำลังรอท่านอยู่นะ?” ลู่จื่อเหยาชักมือกลับอย่างแรง “ลูกๆ อยู่ที่ไหน? ข้าอยากพบพวกเขา”

“ตอนนี้ยังไม่ได้” หลินอิ๋หนานยิ้มพรางสายตึระ “มิได้บอกว่าเจ้ารอข้าเสียหน่อย จะรีบร้อนไปไยกัน”

หลินอิ๋หนานไม่ต้องเอ่ยอันใด แค่นึนยิ้มให้นางอยู่ตรงนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้ลู่จื่อเหยามีอาการสงบเยือกเย็นได้แล้ว

“ข้ายังมีธุระอื่น มิอะไรค่อยว่ากันทีหลัง” ลู่จื่อเหยาฉวยโอกาสขณะที่หลินอิ๋หนานเหม่อลอย พุดพรางก้มหน้าเตรียมที่จะหลบหนี

“จะไปที่ไหน?” หลินอิ๋หนานยื่นแขนยาวออกไปคว้าตัวลู่จื่อเหยาแล้วดึงนางเข้ามาอยู่ในอ้อมอก เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ของตนเอง หลินอิ๋หนานจึงไม่จำเป็นต้องระมัดระวังเหมือนยามอยู่ในแคว้นชิงหมิง “ข้าส่งเด็กสองคนนั้นไปให้หลังอี๊ดแลแล้ว หากเจ้าอยากไปหาพวกเขา เช่นนั้นก็ไม่ต้องเป็น”

หัวใจของลู่จื่อเหยาพลันอบอุ่นขึ้น มีคนมาจากแคว้นชิงหมิงจำนวนมาก นางคิดไม่ถึงว่าเขาจะใส่ใจเส้นทางกับหลิ่ลว่

หลังจากขัดขึ้นเล็กน้อยก็ได้รับอิสรภาพ ลูจื่อเหยาขึ้น
ก้มศีรษะอยู่เบื้องหน้าหลินอิ๋หนาน หลังจากนั่งเจ็บไปครู่หนึ่ง
ถึงเอ่ยเสียงค่อยขึ้นมาว่า “ท่านรู้หรือไม่ว่าข้ามาพบท่านครั้งนี้
ด้วยฐานะอะไร?”

หลินอิ๋หนานไม่เปล่งวาจา ลูจื่อเหยาซ่อนดวงตามองเข
คราหนึ่ง จากนั้นจึงกลับไปมองพื้นอีกครา

“ฐานะว่าที่พระชายาของเซวียนหยวนจวินฝาน เขาให้
ตำแหน่งนี้แก่ข้า”

“ถ้าหากเจ้ากำลังยอมรับผิดต่อข้า ข้าก็ให้อภัยเจ้าแล้ว”
หลินอิ๋หนานกลั้นหัวเราะ เขาคาดไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า
เซวียนหยวนเฮ่าเทียนจะเล่นตลกตึก ถึงกระนั้นคิดไม่ถึงว่า
จะผลึกไสนางไปให้เซวียนหยวนจวินฝาน

ครั้นลูจื่อเหยาเห็นรอยยิ้มปรากฏอยู่ในดวงตา
หลินอิ๋หนานก็โกรธและเขินอายเล็กน้อย ดังนั้นจึงเปลี่ยนเรื่อง
สนทนา

“ข้าได้ยินว่ามีคนพบว่าลูกอยู่ที่ใดแล้ว ท่านนำพวกเขาไปซ่อนไว้ที่ใดกันแน่? แล้วอาจารย์ของข้าล่ะ? มิได้อยู่ที่นี้กระมัง?”

“ลูกอยู่ที่สำนักกระเรียนเหิน ปลอดภัยอย่างแน่นอน ภายในสองวันนี้เจ้าจะได้พบพวกเขาแล้ว ไม่ต้องรีบร้อน”

“สำนัก...กระเรียนเหิน?”

ลู่อื่อเหยาไม่เคยนึกถึงเรื่องนั้นมาก่อน แต่เมื่อได้ยินหลินอี่หนานพูดเช่นนี้ก็รู้สึกว่สมเหตุสมผลแล้ว

แม้ลู่อื่อเหยาจะพยายามหาทางออกไปจากลานแห่งนี้ แต่หลินอี่หนานก็ไม่ยอม ขำรับใช้ทั้งหลายที่อยู่ในลานดำหนึ่ซึ่งถูกหลินอี่หนานไล่ออกไปจนหมดสิ้น ต่างนึ่งคุกเขารออยู่ข้างนอก ลู่อื่อเหยาถูกเขากลั่นแกล้งจนขบกรามแน่น นับตั้งแต่นางเข้าวังก็หายตัวไปทันที หากยังไม่กลับไปอีก เซวียนหยวน-เฮ่าเทียนจึ่ต้องส่งคนมาตามหาแน่

และก็เป็นอย่างทีนางคาดเดาไว้ เพราะยังไม่ทันที่นางจะไ้จากไป เซวียนหยวนจวินฝานก็มาหาถึงที่เสียก่อน

เมื่อเซวียนหยวนจวินผ่านเห็นกลุ่มข้ารับใช้ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นก็ยิ้มขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นจึงเดินเข้าไปแล้ว หยุดตรงนอกลาน กล่าวกับหลินอี่หนานโดยมีอากาศขวางกั้นว่า “ฝ่าบาททรงอยู่ข้างในหรือไม่”

เขาถามทั้งที่รู้อยู่แล้วใจ ส่วนหลินอี่หนานก็ได้คิดที่จะหลบเลี่ยง พาลู่จื่อเหยาเดินออกมาจากด้านในทันที

เซวียนหยวนจวินผ่านเคลื่อนสายตาลงไปมองมือที่ทั้งสองคนจับกันอยู่พลางครุ่นคิดอยู่ในใจ ลู่จื่อเหยาฟังจะกลับมาไม่ทันไรก็เริ่มไม่อยู่ในโอวาทเช่นนี้เสียแล้ว หากนานวันเข้าจะพานางกลับแคว้นได้จริงหรือ

“มาหาเราหรือ”

“เปล่า กระหม่อมมาหานาง” เซวียนหยวนจวินผ่านตอบด้วยความสงบเยือกเย็น จากนั้นส่งยิ้มโดยแฝงความนัยให้ ลู่จื่อเหยา รอยยิ้มนั้นทำให้นางขนหัวลุกชัน

บทที่ 403 จงอยู่ให้ห่างจาก ลู่จื่อเหยาสักหน่อย

หลินอี้หนานและเซวียนหยวนจวินฝานต่างรักษาความสงบนิ่ง ลู่จื่อเหยาซึ่งถูกพวกเขากระหนาบอยู่กึ่งกลางจึงลำบากใจ

ลู่จื่อเหยาอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสอง จิตได้สำนึกของนางยังคงรู้สึกใกล้ชิดกับหลินอี้หนานมากกว่าเล็กน้อย นางลอบส่งสายตาให้หลินอี้หนานปล่อยนางไป แต่หารู้ไม่ว่าในสายตาของเซวียนหยวนจวินฝาน การที่ลู่จื่อเหยาและหลินอี้หนานสบตากันแบบนั้นกลับคล้ายกำลังส่งสายตาแห่งความรักให้กันอยู่บ้าง

เซวียนหยวนจวินฝานเริ่มมีสีหน้าเย็นชาขึ้นทีละน้อย ขณะที่หลินอี้หนานยังคงมองเขาด้วยรอยยิ้มบาง โดยไม่ยอมปล่อยลู่จื่อเหยาไป

ลู่จื่อเหยามองดูทั้งสองคนที่เฝ้ามองข้าข้ามองเจ้าโดยไม่มีผู้ใดพูดอะไรเลยอยู่ตรงนั้น พลันรู้สึกร้อนใจ

ล้อเล่นน่า เซวียนหยวนจวินฝานเป็น ‘คนดี’ เพียงไม่กี่คนในแคว้นชิงหมิงที่ช่วยเหลือนางได้ แล้วนางจะทำให้เขาไม่พอใจตั้งแต่วันแรกที่กลับมาได้อย่างไร

ลู่จื่อเหยาพลันสะบัดมือหลินอีหนานออกและดึงแขนเสื้อของเซวียนหยวนจวินฝาน ขณะที่ชายทั้งสองคนยังไม่ทันตั้งตัว นางก็พาเซวียนหยวนจวินฝานหนีออกไปไกล เหล่าบริวารที่คุกเข่าอยู่ด้านนอกเพียงแค่รู้สึกว่ามีสายลมพัดผ่านไปหอบหนึ่ง ไม่มีผู้ใดมองเห็นว่ามีสิ่งใดผ่านไป

หลินอีหนานทอดสายตามองไปยังทิศทางที่ลู่จื่อเหยาจากไปแล้วถอนหายใจแผ่วเบา “แม่เด็กน้อยไร้หัวใจ กลับล้าทั้งเข้าไปจริง ๆ เสียนี้” หลินอีหนานพึมพำกับตนเอง สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไปโดยมิได้ไล่ตามทั้งสองคนไป

ลู่จื่อเหยาปล่อยมือหลังจากวิ่งไปถึงสถานที่อันเงียบสงบภายในชั้วอิดใจเดียว นางหมุนกายกลับไปมองเซวียนหยวนจวินฝานซึ่งยังคงมีท่าทีไม่ค่อยพอใจมากนัก

“ท่านเป็นอะไร?” ลู่จื่อเหยาอดถามมิได้ ในสายตาของนางเซวียนหยวนจวินฝานรู้กาลเทศะมากกว่าเซวียนหยวน-

เข้าเทียบ เพิ่งมาถึงแคว้นเซี่ยไหลวันแรก ไม่เห็นจำเป็นต้องแสดงท่าทีเป็นปฏิปักษ์ต่อหลินอี่หนานถึงเพียงนั้นเลยนี่นา อย่างไรก็ตามเสียนี้เป็นเขตแดนของหลินอี่หนาน และพวกเขามาที่นี่ในฐานะผู้แพ้ศึก ไม่ว่าพวกเขาจะมีไม้เด็ดอะไรที่ยังไม่จัดออกมา แต่อย่างน้อยก็ควรทำสิ่งที่สมควรทำอยู่ดี ลู่จื่อเหยาจึงรู้สึกว่เซวียนหยวนจวินผ่านดูแปลกไปเล็กน้อย

“เพิ่งจะกลับมาก็รีบร้อนอยากให้ทุกคนรู้ความสัมพันธ์ของพวกเจ้าสองคนแล้วหรือ” เซวียนหยวนจวินถามจนลู่จื่อเหยาตะลึงงัน จากนั้นจึงเตือนว่า “ระวังสักหน่อย ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะทำตามอำเภอใจหรอกนะ”

ลู่จื่อเหยาฟังแล้วงุนงงไปหมด นี่มันเรื่องอะไรกัน เซวียนหยวนจวินผ่านกำลังสั่งสอนนางหรือ ลู่จื่อเหยาเอี้ยวศีรษะมองแผ่นหลังของเซวียนหยวนจวินผ่าน ลอบถามตนเองว่านานแค่ไหนแล้วที่มิได้เห็นเขาทำหน้าที่ต่าบั้งตึงเช่นนี้

ลู่จื่อเหยาเดินตามหลังเซวียนหยวนจวินผ่านไปเจียบๆ นางมองไม่เห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยความหงุดหงิดของเซวียนหยวนจวินในยามนี้ จึงไม่รู้ว่าภายใต้สีหน้าเคร่งขรึมนั้น ซ่อนความสับสนและขัดแย้งไว้เพียงใด

บางเรื่องหากไม่เดินไปถึงจุดนั้น อาศัยเพียงจินตนาการ ย่อมไม่มีทางรู้เลยว่าตนเองจะเป็นเช่นไร

เซวียนหยวนจวินผานคิดเสมอมาว่าเขาชื่นชมลู่จื่อเหยา มากกว่าที่จะชอบนาง หลังจากที่รู้จักกันมานานหลายปีก็คิดว่า เขาเข้าใจนิสัยเฉพาะตัวของนางดีพอสมควร

ลู่จื่อเหยาเป็นคนที่มนุษย์ก็พูดภาษามนุษย์ เจอภูตผีก็พูดภาษาภูตผี ยามอยู่ต่อหน้าเด็ก ๆ พวกนั้น นางเป็นผู้ใหญ่ ที่พึ่งพาได้ ยามอยู่ต่อหน้าเซวียนหยวนเห่าเทียน นางคือ ตัวปัญหาที่พูดปดครึ่งหนึ่ง พูดความจริงได้ไม่เต็มปากและ สร้างปัญหาไม่จบสิ้น เมื่ออยู่กับเซวียนหยวนจวินผาน แม้ว่า นางดูปล่อยตัวตามสบายมากกว่ากับผู้อื่น ทว่าสุดท้ายก็ยังมี ความระวังป้องกันอยู่เสมอ มีเพียงยามอยู่ต่อหน้าหลินอี้หนาน เท่านั้น นางถึงเผยท่าทีเยี่ยงสาวน้อยและต้องการที่พึ่งอย่างที่ไม่มียวันแสดงออกต่อหน้าผู้อื่นเด็ดขาด นางเชื่อใจหลินอี้หนาน ต่อให้พวกเขาจะแยกจากกันมานานถึงเพียงนั้นก็ตาม ถึง กระนั้นก็ยังคงดำรงอยู่ในจิตใจได้สำนึกของนางเสมอ

นอกจากหลินอี้หนาน ยังมีผู้ใดกล้าจับมือนางไม่ยอม ปล่อยอย่างโจ่งแจ้งเช่นนั้นอีก นอกจากหลินอี้หนาน ยังมีผู้ใด

เมื่อนางบอกให้ปล่อยมือแล้วแต่กลับไม่ยอมปล่อย อีกทั้งยังไม่ถูกทุบตี แม้ว่าลู่จื่อเหยาจะได้เอ่ยอันใด ถึงกระนั้นการกระทำของนางก็บ่งบอกถึงการเลือกของนางแล้ว ทันทีที่พบหลินอี่หนาน ความร้อนรนกระวนกระวายที่นางมีมาตลอดทางเป็นเวลาหลายวันก็ปลาสนาการไปสิ้น เซวียนหยวนจวินฝานมิได้ตั้งใจจะโกรธอันใด แต่เมื่อเห็นนางในสภาพเช่นนั้นก็มีอาจทนได้ อยู่ดี

ความรู้สึกฟ่ายแพ้โดยที่ยังมิได้สู้เช่นนี้ ช่างทรमानเหลือเกินจริงๆ

หลังจากเดินไปได้สักพัก เซวียนหยวนจวินฝานก็สงบเยือกเย็นลงทีละน้อย เขาหัวเราะเยาะตนเองคราหนึ่ง ก่อนหันกลับไปมองลู่จื่อเหยาพร้อมพูดว่า “คิดดีแล้วหรือไม่ ว่าพอเข้าเผ้าฯ ฝ่าบาทแล้วจะอธิบายเช่นไร”

“มีอะไรให้ต้องอธิบายพระองค์เล่า” ลู่จื่อเหยาพึมพำเบาๆ ทำให้เซวียนหยวนจวินฝานที่ได้ยินถึงกับหัวเราะไม่ออก ร้องให้ก็ไม่ได้

ดูเข้าสิ นี่แหละระดับความสำคัญของคนเหล่านี้ภายในใจนาง ถึงแม้เซวียนหยวนเข้าเทียบเป็นถึงฮ่องเต้ แต่ดูเหมือนว่าสถานะยังไม่สำคัญเท่าฮ่องเซนเขาเสียด้วยซ้ำ

ลู่อื่อเหยาเดินตามเซวียนหยวนจวนผ่านเลี้ยววกไปวนมา ในที่สุดก็ถึงที่หมายเสียที ภายในและภายนอกลานตำหนักมีทหารคอยเฝ้าอารักขา แค่มองผาดเดี๋ยวก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ที่พำนักอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้คือผู้ใด

ลู่อื่อเหยามาถึงเบื้องหน้าหน้าเซวียนหยวนเข้าเทียบมั่วเสี่ยวอิ่งก็อยู่ในห้องเช่นกัน นางสายศิระส่งสัญญาณให้ลู่อื่อเหยาโดยปราศจากพิรุณ เพื่อบอกว่าอย่าพูดอะไรไม่เข้าท่า

เซวียนหยวนเข้าเทียบอารมณ์ไม่สู้ดีนัก เพียงแต่ในสายตาลู่อื่อเหยากลับถือเป็นเรื่องปกติ ตามความเห็นของนาง หากเซวียนหยวนเข้าเทียบยิ้มแย้มแจ่มใส นั่นสิถึงจะไม่ปกติ

“เจ้าไปที่ใดมา?” เซวียนหยวนเข้าเทียบถามขึ้นตามตรง

“ไม่ได้ไปที่ใด แค่รู้สึกทางนั้นมีคนรู้จักเข้ามาเกินไป จึงหาที่เงียบ ๆ เพื่อชมดูความสนุกสนานเท่านั้นแหละ”

ลู่อื่อเหยาพูดความจริง ส่วนเขาจะเชื่อหรือไม่นั้น นางไม่สนใจแล้ว

“เจ้าหลบได้ชั่วคราว แต่มีอาจหลบได้ทั้งชาติ เจ้าคงไม่คิดที่จะไม่ไปร่วมงานเลี้ยงคืนนี้หรอกนะ?” เซวียนหยวน-เฮ่าเทียนสีหน้าสงบนิ่ง ทว่ามุมปากกลับผุดรอยยิ้มบาง

ลู่อื่อเหยาเห็นรอยยิ้มนั้นก็รู้สึกเกลียดขึ้นมา เพราะเมื่อใดที่เซวียนหยวนเฮ่าเทียนเผยสีหน้าเช่นนี้ นั่นหมายความว่าเขากำลังคิดเรื่องชั่วร้ายอยู่

“ฝ่าบาทตรัสถูกแล้ว หลบได้ชั่วคราว แต่มีอาจหลบได้ทั้งชาติ อย่างไรก็ตามก็ต้องพบเจอไม่ช้าก็เร็ว ดังนั้นคืนนี้หม่อมฉันจะไปแน่นอนเพคะ”

“ไปก็ดี เราอยากให้พวกเขาได้เห็นว่าคุณยายอ่อนเซวียนหยวนแห่งแคว้นชิงหมิงของเรามีหน้าตาเป็นเช่นไร”

ลู่อื่อเหยาแววตาทันทีก็ ไม่อยากฟังว่าเซวียนหยวน-เฮ่าเทียนจะเอ่ยอันใดอีกต่อไป นางจึงหมุนกายแล้วเดินจากไป

มัวเสียวอึ้งนั่งเจียบอยู่ด้านข้างมาตลอด หลังจากที่ถูกจื่อเหยาเดินจากไปแล้ว นางจึงเม้มริมฝีปากเล็กน้อยแล้วเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า “ถึงอย่างไรนางก็เป็นสตรี ฝ่าบาททรงอย่ารังแกมากเกินไปนักเลยพะคะ”

เมื่อเซวียนหยวนเข้าเทียบได้ยินนางกล่าวเช่นนั้นก็อดตะลึงงันมิได้ เขามองมัวเสียวอึ้งด้วยความฉงนสนเท่ห์ ตั้งแต่เด็กจนโต ไม่ว่าเขาจะพูดสิ่งใดหรือทำสิ่งใด นางล้วนเชื่อฟังและปฏิบัติตามทั้งสิ้น ทว่าสิ่งที่ออกมาจากปากมัวเสียวอึ้ง ไม่เคยมีถ้อยคำที่ทำให้เขาฟังแล้วหงุดหงิดรำคาญใจมาก่อน ทว่าวันนี้...

“เจ้าจะไปที่ใด?” เซวียนหยวนเข้าเทียบถามเสียงเย็นชา เมื่อเห็นมัวเสียวอึ้งลุกขึ้นเตรียมตัวจะออกไป

“ข้างในอุตุอุ้งจึงจะออกไปเดินเล่น แล้วจะถือโอกาสไปหาจื่อเหยาเพื่อพูดคุยกันสักหน่อยพะคะ” แม้ท่าทีของมัวเสียวอึ้งไม่สู้ดีนัก แต่ก็ยังหยุดตอบคำถามของเซวียนหยวนเข้าเทียบอยู่ดี

เซวียนหยวนเข้าเทียบมองนางอย่างสงบนิ่ง โทสะฉายวาบภายในดวงตา

“จากนี้จึงอยู่ให้ห่างจากลู่จื่อเหยาสักหน่อย อย่าเอาแต่
คลุกคลีกับนาง”

เซวียนหยวนเข้าเทียบพลันตระหนักขึ้นมาได้ว่า การที่
มั่วเสี่ยวอิงเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ เพราะถูกลู่จื่อเหยาชักจูงทั้งสิ้น

มั่วเสี่ยวอิงยิ้มอย่างอัปมงคล ไม่ได้ตอบรับหรือ
ว่าปฏิเสธอันใด นางผลักประตูแล้วเดินออกไป ปล่อยให้
เซวียนหยวนเข้าเทียบอยู่ที่นั่นตามลำพัง

ห้องของลู่จื่อเหยาได้รับการเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
อยู่ติดกับห้องของเซวียนหยวนจวินฝาน และตำแหน่งของเรือน
เมื่อเทียบกับของเซวียนหยวนเข้าเทียบคือเรือนส่วนหน้าและ
เรือนส่วนหลัง

มั่วเสี่ยวอิงเดินตามลู่จื่อเหยาไป ลู่จื่อเหยากำลังนั่งอยู่
ในลานกับเซวียนหยวนจวินฝาน ทั้งสองต่างนั่งจ้องตากันโดย
ไม่มีผู้ใดเอ่ยอันใด

“ข้ามีเรื่องจะคุยกับจื่อเหยา ท่านต้องช่วย...?”

เซวียนหยวนจวินผ่านผงกศีระหะตอบรับ ลูกขึ้นแล้ว
เดินเข้าไปในเรือน แม้จะดูเหมือนไม่ได้สนใจ แต่แท้จริงแล้ว
เขาได้ยिनสิ่งที่ทั้งสองสนทนากันในลานนั้นอย่างชัดเจน

“คีนนี้เจ้าคิดจะทำเช่นไร?” มั่วเสี่ยวอิงมองสู่จื่อเหยา
ด้วยสีหน้ากังวลพร้อมเอ่ยถาม “พวกเขาต้องพูดถึงว่าเจ้าเป็น
ว่าที่พระชายาเซวียนหยวนอ่องแน่”

มั่วเสี่ยวอิงคิดว่าเหล่าขุนนางของแคว้นเซี่ยไหลคงไม่มี
ผู้ใดไม่รู้จักสู่จื่อเหยา นางจากไปหลายปีแล้ว หลินอี่หนานไม่มี
ทางบอกสาเหตุที่นางจากไปแน่ ดังนั้นในสายตาของคนเหล่านั้น
สู่จื่อเหยาจากไปอย่างไรเหตุผล และบัดนี้ก็กลับมาอย่าง
ไรเหตุผลเช่นกัน อีกทั้งยังกลายเป็นว่าที่พระชายาอ่องเซวียน-
หยวนแห่งแคว้นชิงหมิงอีกด้วย อดีตที่มีต่อนางต้องพุ่งสูงขึ้น
อย่างแน่นอน ไม่ว่าสุดท้ายจะกลับไปแคว้นชิงหมิงกับพวกเขา
หรือว่ารั้งอยู่ที่นี้ต่อไป ความมกตตันของสู่จื่อเหยาต้องมีใช้เบา
อย่างแน่นอน

“ควรทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้น จะปล่อยให้พวกเขาชมขวัญ
มิได้” สู่จื่อเหยาถอนหายใจแรงคราหนึ่ง รู้สึกว่าวิธีการของ
เซวียนหยวนเฮ่าเถียนช่างชั่วร้ายเสียจริง อย่างไรก็ตามเสียนาง

สารภาพความจริงกับหลินอ้อห่านไปแล้ว ปากอยู่บนใบหน้า เซวียนหยวนเฮ่าเทียน นางมีอาจปิดปากเขาได้ ชีวิตต่อให้ยากลำบากอีกสักเพียงใดก็ต้องดำเนินต่อไป หากมีอาจหลบหนีก็ทำได้เพียงต้องเผชิญหน้ากับมันเท่านั้น

ลู่อื่อเหยาเอามือเชยกางพลางทอดสายตามองท้องฟ้า เพียงลองนึกดูก็รู้ว่าตอนกลางคืนจักต้องคึกคักเป็นล้นพ้น ขุนนางทุกคนจะปรากฏกาย หลินอ้อเสียดจะต้องมา รวมถึงเซี่ยห่าน...ก็เช่นกัน

แม้ว่าลู่อื่อเหยายังมิได้ปรากฏตัวอย่างเป็นทางการต่อหน้าทุกคน แต่ก็มีบางคนที่รู้จักก่อนแล้วว่านางกลับมาแล้ว

หลินร่วเสวียดึงเสื้อของเนี่ยไห้ไม่ยอมปล่อยให้เขาไปที่ใด

“เนี่ยไห้ เจ้าดีที่สุดในตอนนี้ เจ้าพาเข้าไปพบพี่สะใภ้ได้หรือไม่” หลินร่วเสวียใช้ทั้งไม้อ่อนและไม้แข็ง ซึ่งเนี่ยไห้ทนนางที่เป็นเช่นนี้ไม่ได้มากที่สุด นางรู้ดี “เข้าไปไม่ได้พบนางนานมากแล้ว

แค่มองเพียงแวบเดียว แล้วข้าจะตามเจ้ากลับมาแต่โดยดี ตกลงหรือไม่”

เนี่ยให้มองหน้าหลินร่ำเสวีย จากนั้นจึงมองมือที่กำลัง จับเสื้อเขาของนาง ก่อนจะหลุบตาขบคิด

“เนี่ยให้...” หลินร่ำเสวียไม่ยอมแพ้และพูดเสียงแผ่วเบา ขึ้นมาอีกครา กิริยาท่าทางระมัดระวัง ไม่เหมือนองค์หญิงที่กำลัง พุดกับข้ารับใช้แม่แต่น้อย

เนี่ยให้ทนคำอ้อนวอนของนางไม่ไหวจึงทำได้เพียงยอม ตกลง “เพียงแต่ข้ารู้แค่ที่พำนักของนางเท่านั้น ทว่าคนอยู่ที่นั่น หรือไม่ก็มิอาจแน่ใจได้ขอรับ”

“อืมๆ ข้ารู้แล้ว ไปกันเถอะๆ” หลินร่ำเสวียผงกศีรษะ ด้วยความดีใจ แอบตามเนี่ยให้ไปยังสถานที่พำนักของลู่อื่อเหยา ด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ

ลู่อื่อเหยากำลังสนทนากับมั่วเสี่ยวอิ่ง นางได้ยินเสียง ฝีเท้าเดินเข้ามา จากนั้นก็มีคนตะโกนขึ้นม่าว่า “พี่สะใภ้!”

ลู่อื่อเหยาผินหน้ามองไปตามเสียง ยังไม่ทันเห็นชัดว่า
เป็นผู้ใด หลินร้วเสวียก็กระโจนเข้ามาทันที ทำให้นางซึ่งกำลัง
นั่งอยู่บนม้านั่งหินแทบจะทรงตัวไม่อยู่

“พี่สะใภ้ ขำร้ออยู่แล้วว่าท่านจะต้องกลับมาแน่ๆ!”

ลู่อื่อเหยา มองผู้ที่อยู่ในอ้อมแขนอย่างงุนงง จากนั้นจึง
หันไปมองเนียให้ที่อยู่ทางนั้น ก่อนจะพูดอย่างไม่แน่ใจเล็กน้อย

“ร้วเสวีย?”

“อืม! อืม!” หลินร้วเสวียผงกศีรษะอย่างแรง ดวงตา
ทอดประกายน้ำตา กิ่งคุกเข้าพกลางกอดลู่อื่อเหยาอยู่ตรงนั้น
ไม่ยอมปล่อย ด้วยกลัวว่าหากพลั้งเผลอ นางจะหายตัวไป

ลู่อื่อเหยา มองหลินร้วเสวีย จากนั้นถึงรู้สึกตัวว่าตน
จากไปนานมากแล้วจริงๆ หลินร้วเสวียที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ไหน
เลยจะเหมือนเด็กหญิงตัวเล็กๆ เมื่อสี่ปีก่อน พันขาวกระจ่าง
ดวงตาสุกใส ดวงหน้าขาวริมฝีปากแดง และดูเหมือนจะตัว
สูงขึ้นไม่น้อย ส่วนเนียให้ที่อยู่ตรงนั้นก็เปลี่ยนไปจากจอหงวน
หนุ่มน้อยในสมัยนั้นแล้วเช่นกัน

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 11

谋妃当道



Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8157-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)